

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 41.) Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 9 October 1853. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B.co. (VII årgången)

En statyett af silver, som håller i handen en länk af den kedja, hvarmed Petrus var fängslad.

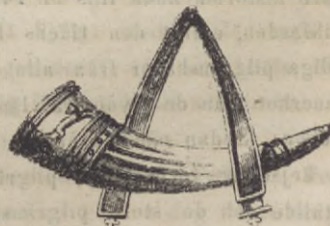
Förevisandet af Jungfru Marias klädning från torngalleriet.

Et relikkiär, hvaruti öfverdelen af Carl den stores högre arm bevaras.

Ett förgyldt kors, som Carl d. st. bar.

Carl d. st. jagthorn.

Relikernes förevisande i Aachen.

Att besökande i Aachen under detta års saison, till och med i denna annars mest besökta badort, vida öfverstigit det vanliga antalet, har väl hufvudsakligen sin grund deri, att förevisandet af de här bevarade stora relikier i detta år egde rum. Blott hvarje sjunde år firas denna storartade fest och det i 14 dagar, från 10 till 24 Juli. Af de såkallade stora relikier finnas fyra:

- 1) En gulaktig hvit, af bomull fin väfd klädning efter Jungfru Maria.
- 2) Lindorna, uti hvilka Jesus Christus varit insvept.
- 3) Klädet, hvaruti Johannes döparens kropp varit insvept och bortburen sedan han mistat hufvudet.
- 4) Det såkallade Perizonium eller det kläde, som omgaf Jesu Christi länder, då han led korsets blodiga död.

Carl den Store bragte dessa relikier från österlandet till Aachen och skänkte dem till den af honom uppbyggde domkyrkan. På Carls tid och säkert länge efteråt skedd föreförvisandet deraf årligen, men blott på en dag; men i senare tiden hvarje sjunde år. Dock visar det sig af historien, att relikfärden, så som den ännu finnes, redan med ringa afbrott firades i 11:te och 12:te århundradet. Om sjelfva relikierne har hittills icke blifvit fördt något tillförlitligt historiskt bevis; detill olika tider inträffade stora eldsvådor i staden hafva förlärt de äldsta härvarande urkunder. En ärevördig tradition tillfredsställer det troende sinnet; den grublande filosofen skulle dessutom inga urkunder kunna öfvertyga. Under hela medeltiden och i den nyare historien ända tills år 1776 kallade relikfärden, enligt den tidens krönika, otroliga pilgrimskaror från alla nationer, i synnerhet från de sydöstra länderna, till Aachen. Sedan nämnde år blefvo, genom en kejsrlik förordning, pilgrimsfärdena inställda och de stora pilgrimstågen från Österrike och Ungern togo af och hafva redan icke infunnit sig. Om nu också antalet af de vallfärdande icke längre kan jämföras med den äldre tidens, så är dock ännu tilloppet af pilgrimer och främlingar till Aachen under förevisandet af relikierne ännu alltid utomordentligt stort; ty detta är inströmmade första Söndag de förevisades enligt officiel förteckning, genom de olika stadsportarne 62,500 pilgrimer, oberäknad dem, som från trenne håll anlände på järnbanerna. Tillägger man nu äfven dem, som redan ankommit till staden om Lördagen, så bör man utan öfverdrift kunna antaga, att det Söndagen den 11 Juli voro 70,000

fremmande. Gatorna voro därför till den grad uppfyllda med menniskor, att man knappt kunde komma fram på de mest frequenterade punkterna.

Bevarandet och förevisandet af relikierne sker efter stränga, oföränderliga, från äldre tider bibehållna stadgar. Endast på uttrycklig begäran af landets regent eller andra krönte hufvuden göres ett undantag från allmänna regeln, då ett särskildt öppnande och förevisande äger rum.

Relikierne förvaras i ett särskildt, mycket kostbart skrin. Detta skrin är ett mesterverk från medeltiden och utmärker sig likaså mycket genom sitt konstvärde i guld- och filigranarbete, emaljering, mosaik- och filigranarbete som ock genom dess materiella värde i guld, silfver och ädelstenar.

Hvar och en af de fyra relikierne äro först invecklade i siden, och sedan inneslutade i ett mycket dyrbart, med fina perlor fullsatt federal. Dessa sistnämnda äro en present af furstinnan Isabella Clara Eugenia, infantinna af Spanien. Utan tillkallande och i närvaro af stadens magistrat får och kan domkyrkans kolegiastift enligt stadgan icke öppna relikskrinet. Man har nemlig, för att förekomma all villfarelse och förvexling, vidtagit följande inrättning.

Vid skrinets öppnande och igenläsning tages en lässmed i ed af kapitelet och magistraten, och det i afseende på hvarje del; men i synnerhet hvad nyckeln angår. Denne sönderbrytes nämligen efter hvarje igenläsning, och får kapitelet ena och magistraten andra hälften af nyckeln att förvara. Vid öppnandet sammanfogar smeden åter båda delarne till en hel nyckel. Dessutom förses såväl federalen som skrinet med sigiller. Vid öppnande och igenläsning föres protokoll af både kapitel och magistrat. Båda delar sker med stor högtidlighet i närvaro af civila och militära chefer, kollegier och korporationer. Dagen efter öppnandet, som äger rum i domkyrkans chor, börjar det allmänna förevisandet af relikierne från domkyrkans torngalleri under kanondönder, sång och musik, och detta hvarje dag från kl. 10 till 12 f. m. Om eftermiddagen äro desamma från kl. 1 till 8 utställda i ett skrin i choret till beskådande och dyrkan. Vid samma tid draga processioner i oafbrutna tåg genom domkyrkan. Under förevisandet från tornet äro gatorna rundt omkring domkyrkan, äfvensom alla tillstötande hus ända upp på taken tätt fullpackade med åskådare. Hela staden har från början af förevisandet ifört sig sin heldagsklädning; från alla torn och offentliga byggnader

svaja fanor, alla hus äro smyckade med löf och blommor och om aftonen är hela staden illuminerad. Att det under en sådan tid icke är brist på konstberidare, lindansare, vaxkabinetter o. s. v., forstås af sig sjelf.

Utom de stora relikerna äger Aachens domkyrka äfven en mängd såkallade Carl den stores heliga klenoder. Dessa äro alla inlagda i praktfulla guld- och silfverkärl, som tilldels äro prydda med dyrbara ädelstenar og gemmer. De flesta af dessa sistnämnde hafva ett stort konstvärde och förtjena i detta afseende konstnärens uppmärksamhet. Bland Carl den stores klenoder förekommo oss hans jagthorn af elfenben, beslaget med guld, högst intressant. Hans röda sammetsgehång bär den hittills ännu ej tolkade inskrift med förgyllda bokstäfver: "Dein Ein!" Kanske kan en af våra läsare uttyda dessa ord. — Vi få äfven omnämna den romerska sarkophagen af carariskt marmor, som en gång skall hafva tjent Carl den store till fotpall, då han i sittande ställning begrafdes. Framsidan af densamma framställer i basrelief Proserpinas bortröfvande och hörer, med afseende på komposition och utförande, till den bästa romerska tiden.

Seder och bruk i Persien.

(Forts. fr. No 40.)

På grafkullen uppreser man nu en minnesvärd, som af fruntimren smyckas med blommor. Emellertid härrör denna sed icke från någon religiös föreskrift, men det lemnas tvärtom till hvar och en familjs egna känslor, om den vill följa denna sed eller icke; hvarför den just blir så mycket strängare utöfvad.

Från dessa dödens sorgliga bilder skola vi nu vända oss till de lifligare och mer uppmuntrande scener i Persien.

Alla städer och köpingar af ringaste betydelse, ja till och med byar i Persien hafva sina bazarer eller offentliga marknader, der de olika handlande hafva sina salubodar. Dessa byggnader äro sammanhängande och ligga vanligtvis midt i staden. I afseende på byggnadsättet, är det rymliga gångar, som på hvarje sida äro försedda med små, låga bodar och dessa öppnas klockan sju hvarje morgon och stängas vid solens nedgång. Hvarje pellarad — om man hellre vill gifva dem detta namn — är uteslutande bestämd för ett och samma slags varor eller anvisad en viss klass af konstnärer och handver-

kare, så att hvar och en köpare genast vet, hvar han skall söka sina förnödenheter

De stackars köpmännen, som i bazarerna utbjuda sina varor, utsugas ofta på ett skamligt sätt af ställets öfverhet. I spetsen för denna rofgriga autoritet stå darogaerne, och åter under dessa de såkallade alguazilerne, som under mångahanda förvändningar förstå att aftruga de stackars köpmännen allt det, deras hjerta åtrår. Snart beskyller man dem att hafva begagnat falskt mått och vikt, snart påstår man åter, att de för tidigt öppnat eller för sent stängt sina salubodar; och för alla dessa såkallade förseelser måste de olyckliga köpmännen lösköpa sig med presenter till dessa grymma beskyddare, som man mycket bättre kunde kalla röfvare. Dessa fordringar, som dessa vid dylika tillfällen göra gällande, gränsa ofta till det otroliga. Dessutom måste köpmännen ofta erlagga betydlig penningplikt, ja till och med underkasta sig korporlig åga.

Nästän alla dessa bazarer tillhöra rika privatpersoner eller höga embetsmän, som låtit uppföra dessa byggnader. Största antalet tillhör sålunda beglerbeys eller provinsernas ståthållare, som af dessa egendomar indraga ofantliga summor, hvilka de dessutom, så som vi redan anmärkt, förstå att öka genom allahanda orättvisor. Än skönt afgifterna, hyran och vaktållningen redan äro mycket betydliga, så begagna egarne det oakadt hvarje offentlig handling, t. ex. förlorad slagting eller en hög persons fräntälle, för att deraf draga fordel. Då låta de genast salubodarna stängas för en viss tid och tillåta endast de köpmän att åter öppna, som med fyllda händer söka derom.

Under natten får ingen uppehålla sig innanför bazarens murar. Öfverträdaren af denna förordning straffas mycket strängt. Hvarje timma genomströfvar då talrik bevakning bazaren, och hvar och en person, som ännu finnes här efter klockan nio, arresteras genast. Är han obekant, så uppvaktas han med en god bastonad; är det en misstänkt person, så afskär man honom öronen; och gripes en landstrykare i samma ögonblick, han här begår stöld, så dömes han följande dagen, utan nåd, till döden. Polisens uppsigt öfver bazarerna är öfverhufvud utomordentlig sträng, mycket strängare, än i något annat land. Hvarje bodrad har sin egen räkenskapsförare, som det åligger att rapportera allt till beglerbey. De inkassera penningarne och spela öfverhufvud en mäklarerol vid alla före-

fallande tillfällen. Den fasta taxan på lifsmedlen och fastställandet med afseende på mått och vikt upprätthålles med stränghet: det finnes icke någon så obetydlig handelsvara, hvars pris icke förut är bestämdt. Men framför allt är man sträng med afseende på försäljandet af bröd, kött och salt. Hvar och en, som under försäljandet af dessa oundgängliga lifsförnödenheter tillåt sig någon lagstridig handling, kunde vara öfvertygad, att han därför kom att plikta med hufvudet.

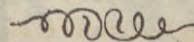
Bazarerna bilda de offentliga församlingsställen för alla fremmande köpmän, äfvensom för orklösa personer af alla stånd. Under sommartiden erbjuda de en kyligare, men under den kalla vintertiden deremot en varmare vistelseort, än man finner i något annat kvartier i staden. Äfven frutimren färdas mycket ofta här, dels för att uppköpa sina förnödenheter, dels för att träffa tillsammans med sina väninnor och på samma gång promenera. Men det är i synnerhet kvinnorna ur de lägre klasserna, som här drifva omkring från solens uppgång till dess nedgång. De springa från ena saluboden till den andra, för att inhemta nyheter, med hvilka de till senare begagnande lika så rikligen förse sig, som de mera bemedlade med varor. När man härstädes vandrar omkring, så stöter man öfverallt på grupper af dylika sladdrande kvinnor, som äro så fördjupade i deras intressanta underhållning, att de knappt höra de varnande ropen af bärare eller betjenter, som ila framför sina herrar. Vid dessa offentliga sammankomster märker den fremmande med förundran, huru lätt de persiska frutimren, änskönt de äro tätt inhöljda från topp till tå, straxt genkänna hvarandra och veta redan på långt afstånd att kunna skilja sina bekanta från andra.

Vi skola nu för våra läsare meddela några anmärkingar om tvenne från hvarandra betydligt olika föremål, men som dock, huru olika de än äro, tillåta oss att kasta en intressant blick på Persernes folklif. Dessa föremål äro: Persernes kokkonst och deras offentliga bestraffningar.

Hvad angår det persiska köket, så är detta på intet vis att förakta. Likasom nästan alla andra folkslag hafva äfven Perserne en nationalrätt, som alltid utgör hufvudbeståndsdelen af deras måltider, ja till och med ofta deras hela måltid. Denna Persernes favoriträtt består i pilaw eller ris, som är kokad i smör. Den erfordrar en så omsorgsfull tillagning, att Perserne sjelfva försäkra, att man bland 100 kokkar knappt finner några, som förstå att

tillaga en rätt pilaw så som den egentligen skall vara. Man kan tillaga denna rätt på många olika sätt, och därför plägar man också att se den framsatt på de förnämde taffel i fyra till sex olika skepnader. Man tillagar denna pilaw med vindruvsvor, granäpplen, vinbär, mandlar, saffran, kanel, vanilj och dessutom på många andra sätt. Perserne äta sällan soppa, men dricka deremot buljong på fårkött och höns, som är utomordentlig välsmakande och kallas schorba. De hafva mycken förkärlek för allt slags ragout, fjäderfä, lamm- och fårkött, som kokas med torkad frukt; likaledes tycka de mycket om äggkaka, pastejer och alla sorter stek. Persernes stek består i små köttskifvor, som rå beströs med kryddor och sedan stekas på spelt; i persiska språket kallar man dem kiabal, och man begagnar företrädesvis köttet af rådjur, hjortar och antiloper. Oxkött är svårt att öfverkomma i Persien, då infödingarne aldrig ätade; de äta heller icke harkött, som de anse för orent. Deremot äro äkerhöns och fasaner här mycket allmänna och serveras nästan dagligen på de förnämde taffel.

(Forts.)

Kaleidoskop.

Öl, som hvar och en kan brygga. Fem lod humla, $7\frac{1}{2}$ kanna vatten och $2\frac{1}{2}$ skålpund god sirup kokas tillsammans i en timme. Sedan det kallnat, silar man det i ett kärl, eller på ett ankare och tillsätter 4 å 5 matskedar god jäst samt låter det stå natten öfver. Deretter tappas det på buteljer och lägges dem på ett kyligt ställe. Har man torr jäst så tages deraf 10 lod. Detta öl är en ypperlig läskdryck om sommaren.

Kläderna göra folk. Poeten Herman Bushius går en dag öfver torget i ett något luggslitet klädesplagg; men ingen ser, ingen helsar på honom. Då springer han genast hem, påtager sin bästa rock med luden krage och uppslag och går samma väg som förr, och ögonblickligen aftaga alla hatten. Men nu uppsväller den gode mannens vredesåder, han går hem, kastar af sig pelsrocken och trampar den förbitrad med fotterna, hvarunder han utropar: "Är det du, som är poet — eller jag?"

Förelisandet af relikerna i Aachens domkyrka.

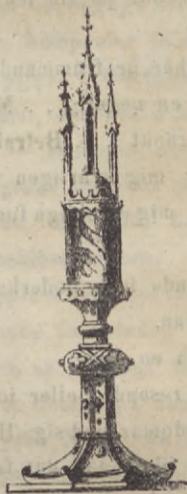

Carl den stores sarkophag.

En förgylld byst, uti hvilken Carl d. st. hufvudskål förvaras.

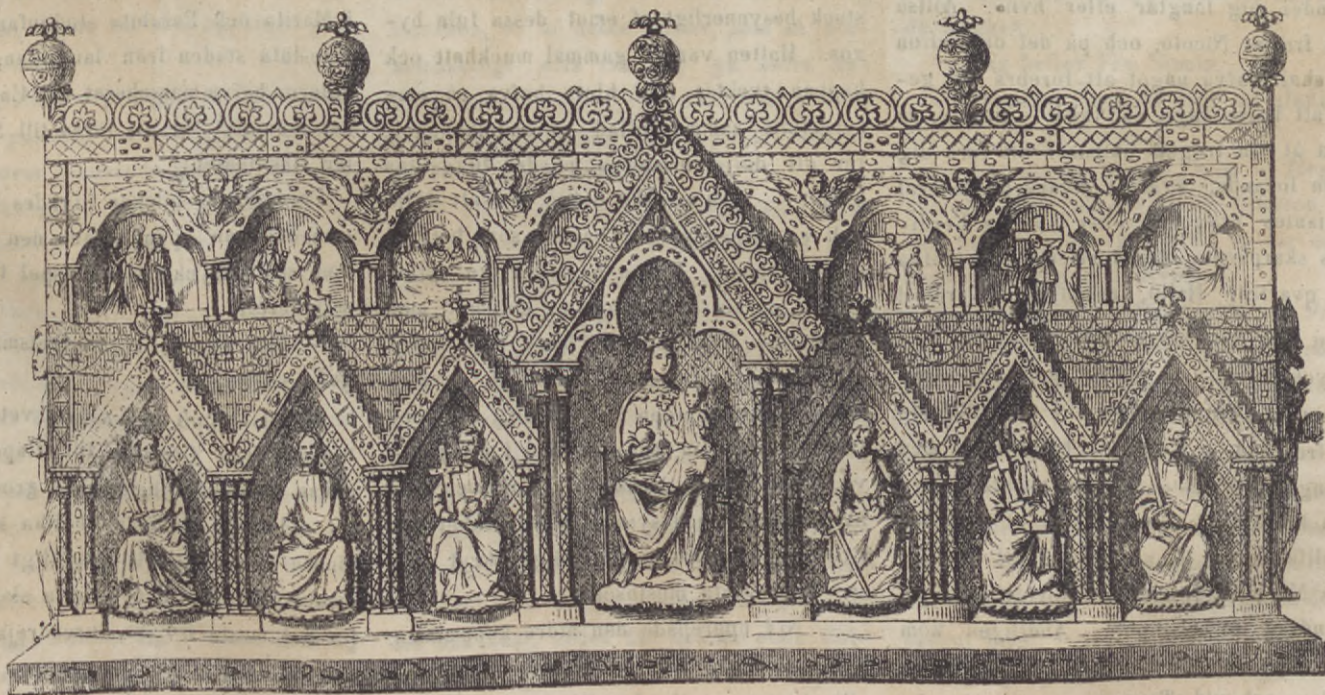
En monstrans, med Maria: linnegördel.

Lothar-korset.

En monstrans, med Christi lifgördel (cingulum).

Relikiådan med Carl den stores ben.

En Partischef.

Omöjligt kunde ryttarens resa ännu fortsättas långt, åtminstone icke till lands, ty nästan hade han hunnit Italiens *finis terræ*, cap Leuca. På ena sidan landskapet såg man i aftonluften det på yttersta spetsen af Italien stående kloster, den heliga Maria di Leuca, samt ett kolossalt medeltids vaktorn, höja sig högt öfver den af olivträd, myrthen, fikon- och melissträd beväxta, ojemna och bergiga marken. Rakt framför honom låg i en jernare, ljufvigare nejd det lilla Porto di Ugnato, dock ännu osynligt, och i derborta kunde man i dess pittoreska dal ana Atlessano och Tricase. Ytterst till venster måste Gallipoli befinna sig på sin klippgrund i hafvet. Hafvet, som omgjordade hela denna del af kusten, som afveklade med en i sanning tropisk vegetations yppighet med torra klippiga ödemarker, — hafvet, änskönt mycket nära, var ännu icke att se. Som en vallägrade sig det åt stranden rundt omkring höjande landet, och hindrade blicken att få skåda den majestätiska vattenmassan.

Den resande, som upptagit en liten kikare ur sin ficka, betraktade en hogst pittoresk nejd och tycktes i synnerhet fästa sin uppmärksamhet på de här och der sig visande orterna. Slutligen nedlade han kikaren mycket misslynt och återtog tygeln.

— Hvad söker jag väl? Är icke den ena af dessa städer, som tyckas vara byggda för vildar, mig lika obekant som den andra? Har jag icke här lika mycket att vänta som der? Ett är säkert: jag måste hafva kvartér och denna olyckliga halfsöna under mig längtar efter hvil. Alltså raskt framåt Nicolo, och på det du i afton icke skall hafva något att forebrå dig genom att hafva tagit en falsk riktning, så lemna åt din trogna skimmel att föra dig till en locanda, hvarest hvarken general Nunziantes dragoner eller konung Ferdinands skarpsynta gensdarmer redan hafva tagit kvartér. Hallo, framåt, lata varelse!

Den lilla, långhäufiga hästen tycktes vara mycket trött; en dugtig spark med klackarne dref honom endast till ett motsträvtigt frafvaude. Ryttaren betraktade med fattning, huru hästen vid de många hvarandra korsande vägarne, höll af från den af vallfärdande banade vägen till klostret Santa Maria di Leuca, och fortsatte kosan oförändrad åt Gallipoli. Ändtliga kom ryttaren på den stora nya vägen från Lecce till Cap, och vid Tauresano mötte honom de första strandboar, tvenne fina, det vill säga efter dervarande begrepp, fina herrar, på raska klippare, hvilka redo in åt lan-

det. Ögonskenligen voro dessa köpmän, spekulanter i olja, eller folk, som bedrefvo den "goda affären" af smugleri.

Den resande höll in sin häst och tog för den först ankommande vårdslöst till sin breda hatt.

— Signor!

— Ni vill tala med mig, sade köpmannen mycket höfligt, likasom alla Salentinare.

— Ja, tala och med er uppgöra en handel! svarade fremlingen.

— Ni?

— Ja.

— Är ni kanske en man af den "goda affären"? hviskade den gamle, i det han kastade ögonen omkring sig.

— Nej, jag visste icke, att min affär skulle vara så särdeles utmärkt.

Tauresanaren såg leende på sin ledsagare och svarade:

— Jag inser, att ni här är främmande.

— Främmande som en neger . . . Men signor, min tid är inskränkt . . . Betrakta mitt arma djur; det bär mig svårtigen till Gallipoli. Vill ni sälja mig er eldiga fucks och det nu genast?

De båda herrarne kunde icke underkufva ett utrop af förundran.

— Ni? frågade de på en gång.

Riktigt nog såg den resande heller icke ut att föra så stora rikdomar med sig. Han var iförd simpla skor, liknande det fattigare bondfolkets, och byxor af groft, brunt kläde, af den sort, som tiggarmunkarnes kåpor förfärdigas. En fin svart frack, som den resande, sannolikt af brist på vest, anda upp till halsen knäppt ihop, stack besynnerligt af emot dessa tula byxor. Hatten var en gammal munkhatt och kappan tycktes han blott hafva så omsorgsfullt sammanrullad på sadelknappen, för att dölja bristerna på det luggslitna klädet — men kanske också, för att dölja kolfven till en vacker karbin, som befanns under kappan. Denne besynnerlige ryttare var på sin höjd tjugo år gammal, med en atletisk figur, dristig blick och nästan utmanande hållning. Främlingen tycktes vara mycket intagen i sig sjelf; han betraktade ofta sin, till och med i den grofva bekläddaden, ganska lilla tot och sina hvita händer med synnerlig belåtenhet och strök ännu oftare med temligt skryt sina små korpsvarta mustascher.

— Ni? upprepade den äldre köpmannen. Vet ni, att jag för min Grafa åtminstone ville begära sextio ducati!

— Det är ett ord signor, — för sextio dukater stiger ni af?

— Ja.

— Och tager min häst för tjugo ducati?

— För tio; men min sadel behåller jag.

— O, *corpo di Gesù!* utropade den fremmande; jag ville heller icke utbyta den emot min . . .

Han hoppade ned från skimmeln, kastade kappan tillbaka och framtog ur sadelväskan en penningrulle. Då han öppnade densamma framblixtrade mellan hans fingrar gyllene Oncetti.

— Här är sjutton Oncetti, min herre, sade fremlingen. Den dukat, som är öfver, användes till det vin, som jag icke kan kafva nöjet att dricka med eder.

Nu spände han den gamla sadeln på fuxsen, under det de begge borgrarne öfverhopade honom med höfligheter.

— När ni kommer till Tauresano, tager ni in hos mig! sade fuxsens förre ägare.

— Tackar; men tillåt mig fråga, hvilket kavalleri-regemente har der sin station?

— Intet kavalleri, blott ett kompani skarpskyttar . . .

— Ser ni! jag måste alltså deck till Gallipoli, för att träffa min broder.

— Men i Gallipoli finner ni inga kungliga trupper, sade köpmannen.

— Ickel ropade ynglingen med nästan glad öfverraskning.

— Gallipoli är i uppror, likasom Tarento, och har förklarar sig för den af konungen återtagne konstitutionen af Maj. På reddan ligger en kunglig kanonbåt jemte en fregatt och rimligtvis blir staden snart bombarderad. Att de nio fasta tornen och de båda kastellen ännu äro i truppernes händer, tror jag knappt. Har i Casarano, i Marita och Parabita stod infanteri, för att innesluta staden från landsidan; men soldaterna hafva marscherat till Capa di Leuca, sannolikt för att föras till Sicilien eller Basilikatet.

Fremlingens blickar lifvades alltmer och mer och han uppmuntrade den gamle genom sitt uttrycksfulla minspel till att fortsätt berätta.

— Men hvar äro då frihetsmännen? frågade ynglingen.

— I Gallipoli och sedan, vet ni, så finnes det från Otranto till Capo di Leuca sådan utomordentlig mängd grottor och hålor vid stranden, bland hvilka kanske Zinzinusa kan dölja ett betydligt antal menniskor . . . Der finnes detta slags folk . . . för det mesta fiskare, lurendrejare och lot-sar . . .

Sedan ynglingen bestigit sin nya häst, tackade han höfligt och ville rida sin väg.

— Men, min herre! vänta! ropade det modiga djurets förre ägare. Jag skulle

dock gerna vilja veta, i hvars händer min stackars Grafa kommit! Får jag fråga om ert namn?

— Det finnes inga soldater ända till Gallipoli, utom i Tauresano? frågade fremlingen.

— Nej, men . . .

— Godt! Då måste ni kunna inse hvem jag är . . . Fra Nicolo är mitt namn! Adjö och lycklig resa!

— Fra Nicolo! nästan skreko de två gamle. Store Gud!

Liksom efter att återvände köpmännen till Tauresano. Nicolo! en af Neapels vildaste folktalare; anstiftaren till upproret i Cosenza; chefen för banden i Apennerna, mot hvilken Nunziantes list och grymhet icke förmått att uträtta något . . . Fra Nicolo här? . . . Hade gnistan till uppror hittills blott glimmat under askan, så var det säkert, att den nu skulle flamma upp i full låga. Från Gallipoli skulde upproret vältra fram som en svallande lavin, tills den hunnit fram till konung Ferdinands af Neapel slott, som blifvit förvandladt till en fästning . . .

— Och jag, jag har gifvit denne förfärlige person en häst, för att lätta hans flykt . . . jemrade sig oljehandlaren. Se, tarbror, huru Grafa derborta sätter olver stock och sten.

— Det var rätt åt er, carissimo, svarade den andre, som talat mycket litet och endast inskränkt sig till utrop och gester. Jag hade i sinnet att sälja min häst åt honom. Den är lam, och red han min Svart i stället för eder Grafa, så försäkrar jag er, att vara beskyddare, dessa tappra soldater, skulle till fots upphinna pojken i Tauresano.

Men Fra Nicolo sprangde lustigt framåt. Han måste passera Tauresano och utlorde denna manöver i susande galopp. Han såg knappt de kungliga intanteristerna, hvilka lägo på marken framför de usla husens dorrar och sprungo forskrackta upp, för att se på huru partischefens äventyrliga figur slog förbi dem. Utan att uppehållas ankom Nicolo till kyrkan Santa Maria della Lizza och betraktade från denna punkt med ett enda ögonkast en af Italiens skönaste panoramer. Han lät sin skummande häst pusta ut.

Der låg Gallipoli på klippan i hafvet, ett böss-skott från land, till hvilket en mäktig brygga strakte sig. Rundt omkring på fasta landet spridde sig Gallipolis invånarens härliga trädgårdar, med praktfulla landställen och grupper af oliv-, körsbärs-, lagerbärs- och orangeträd, med vinberg och blomstrande ängar. Vidt utbred-

de sig bakom Gallipoli och på denna sidan Tarantos hamn det joniska hafvet; och stolta seglare vaggade sig på den knappt rörlige hafsspegeln — mest beväpnade skepp. Framför Gallipoli låg den neapolitanska fregatten med sina små men skarpt bevärade ledsagare . . . Högt upp från det främsta kastellet vajade en ofantlig storfana . . . den förde Bourbons färg.

— O, o! hviskade Fra Nicolo och tog hatten af sig, för att begagna den som skärm emot de sista bländande solstrålarne, hvarigenom, i förbigående sagdt, en ännu icke fullkomlig hopvext munktönsur blef synlig på hans hufvud. — O, jag påstår, att det dock icke här är så säkert, som den gamle oljehandlaren ville inbilla mig. Ah, se der!

Fra Nicolo framtog sin kikåre och hade den obehagliga öfverraskningen att se tvenne kompanier infanteri marschera öfver bryggan. Oantastade kommo de in i Gallipoli och försvunno.

— Demonio! svor frischefen, i det han rigtade sin blick på den, på något afstånd från Gallipoli, öde och toma, träd- och busklösa kusten. Knappt kunde man här upptäcka en usel fiskarhydda. Men så lockande än östaden på andra sidan vinkade och så ovänligt fiskmäsnästena grinade emot honom på den bedröfliga stranden, så styrde Nicolo sin häst åt sidan och tog för ögonblicket suckande afsked från det gamla Gallipoli med sin herrliga fisk och praktiga sallad. Han kom ned till hafvet och red fram till en fiskarhydda, hvars invånare visade sig långt från stranden.

Fra Nicolo såg, i det han närmade sig stranden, en af dessa scener, som så utomordentligt ofta visa sig på södra Italiens kuster, seener, som dock aldrig förlora något af deras sköna poesi, änskönt de blifvit hvardagsbilder.

En vacker, starkhyggd fiskare, med skarlakansröd mössa på sitt svartlockiga hår, spelade med konstfärdig hand på en mandolin, i det han gjorde mellan hvarje musikalisk passage en paus, den han ifyllde med en improvisation, till hvilken de derpå följande ackorder och pizzicatis likasom blefvo kommentaret. Vid sidan af den halfnakne fiskaren satt hans hustru, en yppig och lefnadsrisk qvinnogestalt, hvars klädsel icke saknade ett visst koketteri; hon höll sina begge händer slungade om det ena knät, under det hennes enda dotter böjde sig hanryckt fram öfver hennes skuldra och lyssnade till fadrens melodier. Nejden rundt omkring var öde och obebodd; och det eviga hafvet utbredde sig lugnt och bildade med sitt sakta sorlande

ett behagligt ackompagnemang till improvisatorns verser.

Fiskaren reste sig mycket förundrad, då han upptäckte ryttaren. Nicolo varseblef en misstänklig rörelse hos fiskaren: gripandet efter en lång stilett . . .

— *Silentium!* ropade den unge munken.

— Min vän, jag anhåller hos er om gästfrihet och det emot god betalning. Har ni en rätt tinche, en lök och en melon, så gör ni mig till en gud.

— Men hästen?

— O, om djuret kunde stå i ett höns-hus, så skulle nog jag, Bartolomeo, bereda honom ett läger för natten! inföll den sluga hustrun.

— Signora, svarade Nicolo, nedstigande från hästen med sann grace, änskönt jag nyss för denna fucks, kallad la graffa, gifvit femtio dukater och en skimmel, som icke var att förakta, på köpet, så skulle jag dock finna mig lycklig, om Bartolomeo ville mottaga denna häst som en present af hans uppriktiga vän och så fort som möjligt sälja den till exempel i Gallipoli.

— Omöjligt! ropade Bartolomeo, betraktande sin hustru med stor bestörtning.

— Är det kanske den stora summan, som ni tänker erhålla, som gör er så frapperad? frågade den fremmande oroligt.

— Ack ja, sade Blanka, fiskarens hustru.

Nicolo grep Bartolomeos hand.

— Är du en sann Italienare? frågade fremlingen. Låter du det unga Italien och dess gyllene frihet lefva?

— Jag vet ju icke hvem du är . . . hviskade Bartolomeo, uppmärksamt betraktande munken.

— Jag hetter Fra Nicolo.

Bartolomeo hoppade högt af glädje och utstötte ett gällt rop.

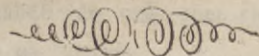
— Det är du, Nicolo, som vi förgäfvos väntat i fyra veckor? ropade fiskaren. Lovvad vare San Gregorio; du är för oss likaså nödvändig som litvet . . .

Hyddan öppnades för gästen och Fra Nicolo njöt en måltid, som han jämförde med den olympiska Jupiters. Grafa stod utanför.

— Du vill här öfvertaga befälet! sade Bartolomeo. Men tillåt mig, vi fribetskämpar måste snart till lands och snart på vattnet retirera för Nunziantes öfvermägt; huru skulle ditt oviga djur passa för ett sådant krig.

— Sälj djuret och skaffa mig en värja! ropade Nicolo.

(Forts.)

Den helige Georg i kamp med draken, af A. Fernkorn i Wien.

Nästa N:o utgifves den 16 Oktober.
C. Petersens Officin 1853.

Den lifegne.

(Forts. fr. N:o 40.)

En fortrollning af förledande behag var likasom gjutit öfver hela denna gestalt, hvars fylliga och yppiga former läto skåda en regelbunden och fulländad skönhet.

I den lätta, blå resdräkten af siden, med den tillbakakastade mörka schalen, de ledigt nedfallande lockarne samt i den förtrollande ställningen visade sig den främmande icke olik denna gudinnan Calypso, som vid ingången af sin grotta emottog den blyge Telemach, och det var ursäkligt om ynglingen, fördjupad i lektyren om Telemach, ovillkorligen hade nämnt denna gudinnas namn.

På samma gång som Ivan, som förvirrad hade stannat vid marmorbänken, reste sig den främmande och ilade fort öfver stenbryggan, ombrusad af vattenfallets skum, fram till Ivan.

— Calypso? sade hon med ett behagligt, förundradt leende, afslöjande genom de halföppnade läpparne tvenne rader bländhvita tänder, skönare än Ivan någonsin sett dem. Calypso? så hetter icke jag!

Och raskt, innan Ivan ännu kunde svara, grep hon, som om hon anade gåtans lösning, boken, som Ivan kastat åt sidan.

— Ah Telemach! utbröt hon leende och kastade tillbaka sina mörka lockar, som hade nedfallit i pannan. Telemach af herr abbé Fenelon! Det är förtjusande! Nå det skall gifva grevinnan tillräckligt ämne till häntydningar! Jag Calypso, den förföriska Calypso! Der hafva vi det ju!

Ivan stod förvirrad och förlägen vid sidan af den främmande. Han visste naturligtvis icke, hvad han skulle svara på dessa leende framkastade ord. För ögonblicket hörde han blott, att det främmande fruntimret måtte vara en polackska. Åtminstone uttalade hon de ryska orden med polsk accent.

Och i sanning, hela hennes uppträdande bar prägel af en polackska. Ivan trodde sig till och med i den främmandes naletsdrag upptäcka någon likhet med Felix Raminsky. Likasom han var en mycket vaacker ung man, så kunde man också räkna damen bland de utmärkt vackra. Icke låg denna djupa själ i hennes ögon och miner, som till och med kan förvandla vanliga ansigten till skönheter, icke detta egendomliga något, som vid första blicken ingjuter intresse. Den främmande glänste med sina drags fulländande regel-

bundenhet, med sina ögons eld, med den friska färgen på hennes rena, genomskinnligt klara hud, med det oändligt fina koketteri, som blixtrade ur hennes ögon och spelade kring hennes mun. Derjemte var hennes figur hög och yppig; den främmande var nästan så stor som Ivan. Nog sagdt, hon var en företeelse, som hvar och en utan undantag skulle förklara för förtrollande, tjusande.

Också Ivan tillstod detta för sig sjelf, änskönt det i den främmandes väsen hvarken fanns denna nästan demoniska, oförklarliga, djupt andliga dragningskraft som hos denna Olga, han första gången sett hos grefve Orlow, eller den höga adelhet och den vördnad hjudande skönhet, som fanns hos grevinnan Potocki, hvars afbild, enligt Mathias' utsago, hennes dotter Sophie skulle vara. Mesta likheten hade den främmandes utseende med grevinnan Orlow. Men hon var skönare, yngre och älskvärdare i hela sitt väsen.

Under det att Ivan gjorde dessa anmärkingar, hade han icke hört de sakta ord, som den främmande framhvisade, då hon åter lade boken ifrån sig på bänken.

— Om jag för öfrigt ondvikligt skall vara Calypso, hade den främmande hviskat, så ville jag önska, att denne här vore min Telemach.

Det var en lycka för Ivan, att han icke hört detta yttrande. Det skulle ännu mera hafva bragt honom i förlägenhet. Dessutom bankade ynglingens hjerta alltid tillräckligt nog, då han träffade någon främmande ung och skön qvinna.

— Men hvad skall ni tänka om mig! utbröt slutligen den främmande, kastande en skälmsk sidoblick på Ivan. Ni tror ganska säkert, att jag icke är riktig slug. Men dertill är ni sjelf skull. Jag vill hos grevinnan, en bekant af mig, aflägga ett besök, stiger ur min vagn, för att göra resten af vägen till fots genom den vackra parken, och träffar helt oförmodadt här vid grottan en ung man, som är så fördjupad i sin Telemach, att han till och med icke hör en ung flickas steg. Ni måste medgifva, att man i Polen och Ryssland icke är van vid så ifriga läsare! Hel och hällen förvånad öfver denna ensamma, slitige unge man, och dessutom trött af det långa åkandet och min hurtiga gång, satte jag mig, för att på närmare håll taga denna ovanliga företeelse i betraktande. Då springer ni plötsligen upp och ut-

ropar: Calypso! — Är icke det komikt? Hade jag icke orsak att skratta?

— Utan tvifvel hade ni det! svarade Ivan, som nu återfått hela sin fattning. Det var också narraktigt af mig, att jag utropade detta namn. Men det är ett fel hos mig, att jag genom läsningen af en bok alltid är så fördjupad i densamma, att jag förglömmar allt annat omkring mig.

— Då är ni väl ingen Ryss? frågade damen med ett något skälmskt — elakt utseende.

— Jo ganska visst! svarade Ivan tvekan, ty denna fråga gjordes honom nu för första gången, och han visste icke riktigt, om han vågade att svara med ja. Men huru menar ni det?

— Nå, ni måtte väl kunna förstå mig! svarade damen i samma ton, som förr. Jag tror icke Ryssarne hafva så stor fallenhet för att läsa hvilken som helst bok med sådan ifver. Föröfrigt är ni icke alls någon Ryss! fortfor hon, i det hon skarpt betraktade Ivan och skakade hufvudet. Ni har alls icke någon likhet med de erkeryssar jag träffat i Petersburg och Moskau.

Ivan blef något öfverraskad vid att höra detta påstående, änskönt han måste medgifva, att det var fullkomligt riktigt.

— Hvad hetter ni då? frågade damen vidare, ännu alltjemt med leende ansigte och en anstrykning af dristig, skalkaktig frimodighet. Jag har ju ännu aldrig förr sett er här.

— Jag är för första gången i Sophioffka, svarade ynglingen, något förvånad öfver sättet af samtalet med denna främmande dame. Då hon emellertid tycktes vara en bekant af grevinnan, och det i hennes frågor låg något oemotståndligt pikant, så tog han icke i betänkande att för henne nämna sitt namn.

— Ni lär aldrig hafva hört mitt namn, sade han. Jag hetter Ivan Cesarow.

— Ivan Cesarow? upprepade den främmande, besinnade sig och skakade sedan på hufvudet. Nej, det namnet känner jag icke. Ni är väl en släktinge till grevinnan?

— För mycken ära! hade Ivan så när svarat. Men han besinnade sig, att hans närvaro på detta ställe lätt kunde bringa den främmande på denna förmodan och tillbakaböll de ord, som redan sväfvade honom på tungan.

— Jag har ledsagat min vän Matthias Murajew-Apostol hit, svarade han.

— Så? Är han här? utropade damen. Nå, det var bra! Han och Felix skola alltså utsätta mig för en korsande eld. Det blir roligt! Matthias? Är det icke den unge Murajew? Sophies förre älskare?

Ivan jakade till denna fråga.

— Ah, då är väl icke Sophie här? frågade damen, som tycktes vara helt förtrogen med familjen Potockis alla förhållanden.

— Hon väntas, svarade ynglingen.

— Är Matthias Murajew ännu samma eroliga hufvud som förr? frågade den främmande leende. Jag menar i politiskt afseende, tillade hon sedan.

— Jag tror icke han har ändrat sina åsikter, svarade Ivan något allvarsamare.

— Så? Och ni tyckes dela dessa åsikter? Ni uppsätter åtminstone ett lika så allvarsamt ansigte! utropade damen, i det hon uppmärksamt betraktade Ivan; men alltjemt med ett intagande loje på den täcka munnen.

— Jag håller det för min pligt och är stolt deraf, att i hvarje afseende söka att likna min vän; svarade Ivan med säker röst.

— Brrr! ropade damen leende. Hvad sätter ni icke upp för ett sårt ansigte vid detta yttrande! Hvad hafva vi väl nu för ungt folk! Att så ung redan befatta sig med sådana saker. Ni är väl på sin höjd tjugo år.

— Jag är något öfver aderton, svarade Ivan, som väl genom damens frågor och anmärkningar kände sig något stött, men hon förstod alltid, då han ämnade gifva henne något bitande svar, att med sin skälmska blick afväpna honom.

— Aderton? ropade hon. Jag hade ansett er för äldre.

Härvid kastade hon på ynglingen en ännu uppmärksamare och skarpare blick, som tillika hade något forskande och fängslande, och som heller icke undgick Ivan, som nu hade blifvit fullkomligt lugn och uppmärksam på allt.

— Ah det är sant! utbröt hon derpå, som om hon glömt något. Grefve Felix Raminsky är väl på slottet?

— Ja, svarade Ivan. I detta ögonblick har han ridit bort med Matthias till ett gods i närheten, för att afhämta grefvinnan och Olga.

— Så? Det är ju eget! då är ni den

ende, jag träffar! utropade den främmande damen, icke utan en blandning af glad öfverraskning. Kom nu då! Min vagn måtte vara ankommen till slottet; jag vill taga emot mina saker. Men hvar är min hatt?

— Ni har kvarlemnadt den på gräsbänken. Ivan skyndade öfver bryggan, för att hemta den.

Damen tackade honom med en lätt nickning.

— Calypso har väl ingen hatt? frågade hon skälmskt.

Det tror jag icke, svarade Ivan leende, och tillstod för sig sjelf, att den främmande hade något ovanligt intagande och fängslande i sitt sätt, som ännu mera upphöjdes af det lilliga uttrycket i hennes ansigtsdrag.

— Nu, då jag likväl skall gälla för en Calypso, utbröt damen, så vill jag heller icke bära hatten. Tag ni honom!

Härvid grep hon ynglingens venstra arm och sammanknöt haltbanden öfver densamma. Detta var ett ögonblicks verk. Sedan strök hon sine lockar åt sidan, drog schalen bättre upp och lade sin lilla hand på Ivans högra arm.

— Kom nu! ropade hon. Jag vill vara i Sophioska, innan grefvinnan kommer. Jag vill öfverraska henne.

Hon hade under dessa ord stuckit sin venstra arm längre fram, än det väl annars är brukligt emellan tvenne personer, som så litet känna hvarandra. Hon kom derigenom ynglingen närmare, och denne var tvungen att trycka den unga damens fylliga arm, som endast lätt betäcktes af det tunna sidenet, närmare in till sig.

Det var första gången, som Ivan ledde en så ung, skön och honom så obekant dame. Han hade visserligen mången gång hjudit så väl grefvinnan som Olga armen; men han kände ovillkorligt, att ett eget, för honom hittills okänt intryck genomhäftrade honom, då han kände denna fylliga runda arm hvila på hans, och den främmande damens yppiga skuldra vidröra honom.

En lätt rodnad spridde sig öfver hans kinder, och hans arm darrade. Det undföll honom icke, att hans ledsagerska märkte detta och att hennes glödande blickar ett ögonblick hvilade med ett egendomligt uttryck på hans ansigte.

Stolt och hög, men dock med en viss behaglig vårdslöshet skred damen fram vid Ivans sida. Ett slags tillfredsställelse och

på samma gång beräkning talade ur hennes miner.

— Jag har förr plägat er med mina frågor, började hon med ett lätt leende, sedan hon några minuter eftertänksamt och tigande gått bredvid Ivan. Ni måtte hafva funnit detta ganska besynnerligt. Jag är er derfor skyldig upprättelse, och vill derfor nu också säga er, hvem jag är. Jag är grefve Felix Raminskys kusine, och hetter Emma Raminsky. Har ni icke hört mig omtalas på slottet?

Hon kastade vid dessa ord åter en forskande blick på ynglingen.

Ivan, öfverraskad af denna oförberedda fråga, svarade utan betänkning:

— Ah jo, jag tror nästan.

— Har man talat mycket om mig? frågade damen fort, men i en likgiltig ton.

Först nu besinnade sig Ivan, som det forut endast dunkelt föresväfvat, att namnet på grefve Felix' kusine redan blifvit nämndt, och att detta skett straxt vid hans första sammanträffande med den unge polacken samma morgon han kom till Sophioska. Nu erinrade sig Ivan äfven, att Felix hade talat om och nekat för en förbindelse med sin kusine; men föröfrigt hade grefvinnan Raminskys namn icke blifvit nämndt.

Han sade derfor den enkla sanningen, då han svarade:

— Jag hörde, att ni vistades i Zamosk. Grefve Felix ämnade resa dit.

— Nu, till mig har han säkert icke velat komma! utropade den unga grefvinnan skrattande. Annars har man icke talat något om mig?

— Nej, svarade Ivan, åtminstone kan jag icke påminna mig att hafva hört något.

— Ogalant nog af min kusin! utbröt damen skämtande. Men det är sant, han har ju nog med att tänka på Olga. Han skall väl knappt tro mig, när jag säger honom, att jag kommit hit för hans skull, och dock är det så. Jag reste från Petersburg tillbaka till Zamosk, min fädernestad. Der fick jag veta, att Felix på kärlekens vingar ilat hit. Vägen är icke så farligt lång, väderleken är skön, Sophioska är intagande, dessutom ville jag tala med min kusin — och så begaf jag mig i väg hit. Visserligen, om jag vetat, att Felix ville komma till Zamosk, så hade jag kunnat spara denna resa.

— Men grefvinnan skall blifva mycket

glad vid att se er, anmärkte Ivan. Hon skulle säkert icke hafva tillgifvet ert uteläsvande.

— Kanske, och kanske icke! sade grefvinnan Emma med ett leende, som Ivan icke förstod att tyda. Det är mycket, som förefallit sedan jag sist såg grefvinnan. Förr älskade hon mig som sin dotter. Nu kommer jag egentligen hit för att se, hvad hon tänker om mig.

För Ivan voro dessa ord en gåta. Den enda tanka, som uppsteg hos honom, var den, att omnämde förbindelse eller förhållande måtte vara af den beskaffenhet, att det gifvit anledning till någon osämja emellan de hittills goda väninnorna. Icke utan afsigt att få höra något närmare, frågade han med likaöjd ton:

— Ni har varit i Petersburg? der har jag aldrig varit.

— Vanligen bor jag der, svarade den unga grefvinnan med en sidoblick på Ivan, som deröfver blef något förlägen. Det är en mycket vacker stad. Ni måste i alla fall resa dit. Vill ni träda i statens tjänst?

Heller icke denna fråga hade Ivan nänsin hört rigtas åt sig, han hade till och med aldrig gjort sig den sjelf. Hon öfverraskade honom. Han besinnade sig ett ögonblick, och svarade sedan upprigtigt:

— Jag vet ännu icke. Men jag tror icke, att jag passar för någon tjänst i staten.

— Ah hvarför icke? frågade damen. Gör det ändå! Kom till Petersburg. Jag har förbindelser der. Ni skall snart komma att stiga.

Denna utsigt passade icke till den plan, som Ivan uppgjort. Heller icke var den öfverensstämmande med hans lynne.

— Men jag glömmet! inföll grefvinnan, innan han ännu kunde svara. Ni är ju en vän af Murrjew-Apostol och delar hans tänkesätt. I sanning, då är en tjänst i staten icke för er!

Vid dessa ord hade de kommit till trappan, som från trädgården förde upp till den bakre slottsportalen.

Solen stod redan lågt. Luften hade blifvit kyligare.

Den unga grefvinnan drog schalantätare omkring skulderna och skakade sig en smula.

— Min resedrägt blir mig dock för tunn, sade hon; jag får lof att iföra mig

en tjockare. Jag är rädd, att det i Sophiofka kommer att bli kyligt.

Dessa ord hade påtagligt en tvetydig mening. Men Ivan hade icke tid att tyda den.

Han inträdde med sin ledsagerska i salongen, som var belägen i undra våningen åt trädgården och smyckad med vackra, höga, utländska vexter.

Da dessa hoga, bladrika plantor till en del stodo i fenstron, så var salongen blott matt belyst och höljd i en viss skymning.

— Ack, denna skymning gör godt vid mina ögon! utbröt grefvinnan, i det hon losgjorde sin hatt från Ivans arm och kastade sig på en låg divan. Dammet och selhettan under resan hafva nästan bländat mig.

Uttrötad sträckte hon sig i en hallig-gande ställning på divanens svällande kud-dar och stödde sitt hufvud emot ryggstödet.

Det var en förtrollande syn, som denna sköna, i fulla utvecklingen af ungdomslä-ring prälände figur erböd för ynglingen, som stod vid sidan af divanen, på hvars sidenkuddar hon vårdslöst hvilade.

De enkla, genom fenstret fallande redan guldfärgade solstrålar belyste den unga grefvinnans ansigte; hennes ögon, som till hälften voro tillslutade på samma sätt som då hon på gräsbänken varseblef Ivan, voro äfven nu rigtade på ynglingen. Den angenäma mattighet, som låg utbredd öfver grefvinnans friska drag, förhöjde ännu mer den förtrollning, som denna syn utöfvade på den unge mannen, så att Ivan ovillkorligen höll sitt öga oupphörligt fäst på den unga polackskan, utan att vara medvetande af, att deras ögon möttes.

Leendet och kottieriet hade förfrikt helt och hållet försvunnit från grefvinnan Emmas drag och hade gifvit vika för en lätt fläkt af drömmande svärmodighet, som förlänade den unga flickan ett nytt och ännu högre behag. Åtminstone fann Ivan i detta ögonblick sin ledsagerska skönare, än vid det första motet vid gröttan.

Dock var det för ynglingen, som om han icke vågade öfvergifva sig åt det förföriska intryck, som denna syn utöfvade på honom. Det han hade hört af Felix och nu åter af grefvinnan Emma sjelf, var tillräckligt, för att kasta ett svagt tvifvel i hans bröst och att göra honom misstro-

gen emot den unga polackskan. En djupare orsak till denna känsla kunde han för sig sjelf ej uppgifva. Men ovillkorligt föllo hans tankar tillbaka på fabeln om den förföriska gudinnan Calypso.

Det var som om grefvinnan Emma hade gissat ynglingens tankar. Det låg något spejande i hennes blickar, som till och med genom skymningen och genom de svärniskt säukta långa ögonhåren icke helt och hållet kunde döljas.

— Hvad tänker ni nu på? frågade hon plötsligt den unge mannen.

Ivan spratt till och rodnade öfver sig sjelf. Hvad skulle han svara? Antydde icke redan denna fråga, att den unga polackskan hade läst i hans hjerta?

Han formädde ej svara något.

Grevinnan reste sig med en rask, flyktig rörelse och grep ynglingens hand.

— Unge man, sade hon med allvarlig, rörd stämma och med en blick, mera djup och genomträngande, än Ivan hittills varseblifvit hos den unga flickan; jag tror, att ni har ett ädelt och fördomsfritt hjerta! Fäst er icke för starkt vid det, som man kan komma att säga er om mig! Kanske kan den stund komma, då jag får mycket att tala med er om. Förrän delta skett, har jag rättighet, att af er vara mera trodd, än andra. Äfven det qvinliga hjertat har sina hemligheter, äfven qvinnorna gå deras egen väg, och ofta hinna de längre, än männen med all deras dumdristiga och onyttiga styrka! Jag vill icke berömma mig af att vara en af de bästa af mitt kön; men så lättsinnig, som man tror, är jag icke. Ännu skall ni icke kunna förstå mig. Men, om ni förstår, hvad jag nu säger eder, så tänk äfven på det, jag tillaggt. Jag kan och vill icke tala med alla så som jag gör det med eder. För alltså icke mina ord vidare. Ja, jag är lättsinnig; jag älskar lyckan och nöjet; men jag inser icke, hvarför ett rent hjerta alltid skall hölja sig i jern och stål. Om ni känner de gamla grekernas historia, så torde ni erinra er, att Harmodius och Aristogiton gömde de svärd, med hvilka de dödade Hiparchus, under myrthen. Hvarför skall den söta kärnans skal alltid vara häsk? Jag tycker om ett sött skal för den ädla kärnans skull. Man kan på en gång vara fjärlig och br. Man kan vara äregirig, utan att därför blifva bländad och man kan visa sitt fädernesland tjänster, utan att tillika behöfva blöda för det. Jag,

är icke skapad till en Charlotte Corday, som stöter knifven i fiendens hjerta. Mitt hjerta är sammansatt af lättare ämnen. Jag dödar mina fiender med blomsterdoff. Rosorna vissna, törnena bli kvar. Det vet jag, och därför plockar jag alla de rosor, som blomstra på min väg. Rosorna för mig, törnena för mina fiender! Om människors prat bryr jag mig icke. Jag spottar derät, läppjar ur ungdomens söta bågare, och gör hvad mitt hjerta åstundar. Det är nog för er, Ivan! Ni skall nu åtminstone först pröfva, hvad ni hör om mig. Räck mig eder hand till tecken, att ni vill tåga med hvad jag sagt!

Aldrig hade någon kvinna för ynglingen framstått så stor, så härlig, så vördnadsbjudande som denna. Hennes ögon lyste, hennes kinder brunno och hennes läppar darrade. Ivan tillstod inom sig, att grefvinnan var den skönaste kvinna, han nånsin skådat.

Darrande räckte han grefvinnan sin hand, han kände hennes fingrar spritta, och o-villkorligt böjde sig den passionerade, för hvarje ädel rörelse mottäglige ynglingen, ned, för att trycka sina läppar på den lilla darrande hand, som han höll i sin.

Men grefvinnan Emma drog den ifrån honom i samma ögonblick.

— Jag tycker icke om handkyssningar, sade hon, och allramäst af folk, som jag tycker om, och bland dessa räknar jag er!

Frågande och förundrad blickade Ivan upp. Grefvinnans ansigte var förändradt. Hon hade helt och hållet blifvit den, hon varit förut.

Det förra skålmska koketteriet blixtrade åter ur hennes ögon, och omkring hennes mun spelade åter tusentals retande, skämtande och förföriska andar. Hennes hållning var åter förnämt vårdslös och tillika käckt utfordrande.

— Nej, det är sanning, ropade hon skrattande, under det att Ivan förundrad rätade upp sig, af dem, som jag har kär, later jag mig aldrig kyssa på handen, endast på munnen!

Det gick omkring för ynglingens ögon. Framför honom, under den tilltagande skymningen i en salong, uppfylld af en behaglig vållukt, denna undersköna kvinna, som i en öfvergifven och uppmanande rörelse hade höjt sig tillbaka öfver divanens sidostöd, och som med fuktiga, glänsande på honom riglade ögon, med ett ohöjdt uttryck af längtansfullt begär — sedan hennes för-

säkrän, att hon höll honom kär, och hennes, om an icke tydliga, så dock temligen påtagliga uppfordran, att han skulle kyssa henne — detta var för mycket för den lidelsefullt uppretade fantasien hos denne yngling, som lyckan från alla håll tycktes leende gå tillmote.

Hans ansigte brann. — Han darrade och vacklade och måtte hålla handen för ögonen.

Nådiga fröken, hviskade han med stocknande röst, jag är ännu mycket ung. Haf medlidande med mig. Låt mig komma till besinning.

— Ja, jag ser det, Ivan, ni är ännu mycket ung! sade grefvinnan med låg röst. Edert hjerta är ännu rent. Ni är ett under blad denna förtorkade ryska och polska ungdom.

Det låg ett uttryck af fullkomlig öfvertygelse i dessa ord. Den unga, sköna kvinnans drag hade också blifvit allvarigare. Ett drag af estertanke, af förebrående öfverläggning framlyste ur hennes ansigte. Hennes blickar voro fästade på ynglingen med ett slags drömmeri och uppriktig tillgifvenhet.

— Min vagn bör vara kommen, sade hon derpå, jag vill se efter.

Med dessa ord reste hon sig, kastade sin schal på divanen och gick långsamt ut genom dörren. Det var, som om hon ville bekämpa en inre rörelse.

Ivan såg efter henne, huru hon framskred så hög och stolt, obehindrad af schalen, som hade skylt hennes vext, som till och med det skarpaste känneöga måste förklara för oklanderlig.

Hon har ett ädelt hjerta, hviskade Ivan för sig sjelf, i det han följde henne, man får nu säga om henne hvad man vill.

Och han försökte att bringa allt, som han hört, läst och sjelf tänkt om kvinnorna i harmoni med denna nya företeelse. Men ändå uppsteg hos honom en dunkel idé, om denna kvinnas egentliga väsen, som kanske icke var alltför långt afvägsset från sanningen.

Ivan traff den unga grefvinnan, just som hon gaf sin betjening några befallningar i anledning af hennes medförda saker.

Hon hade nu helt och hållet återtagit sitt förra väsen, och skämtade med Ivan och den gamla bushällerskan, som hon redan kände från forna dagar, öfver förväningen hos den återvändande grefvinnan,

när hon kom att träffa ett så plötsligt och oväntadt besök.

Dock begagnade hon ett ögonblick, då ingen var närvarande, att till ynglingen hviska med allvarsam röst:

— Yppa icke för någon, hvad oss emellan har passerat! Hör ni? för ingen! derom ber jag er ännu en gång. Visa er liknöjd emot mig, jag har mina orsaker der till. Jag finner väl en annan gång ännu en stund, då jag ostörd kan få tala mer. Lovar ni att komma hvarthän och när jag kallar er.

— Säkert! jag lofvar er allt! hviskade ynglingen.

Grefvinnan nickade tillfreds och ett leende spelade på hennes läppar. — Men historien om Telemach och Calypso kan ni berättas, sade hon derpå. Ni vill rimligtvis gifva grefvinnan en anledning till att yttra sig om mig. Tänk då på det, som jag sade er i salongen.

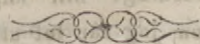
Ivan lade till tecken på lydnad sin hand på hjertat.

I detta ögonblick rullade vagnen med grefvinnan och Olga, beledsagade af de begge ryttarne, Matthias och Felix in på gården.

Den unga polackskan väntade de ankommande med ett egendomligt leende.

Grefvinnans, Olgas, och den unge polackens förvåning och öfverraskning var i sanning stor. Ivan trodde sig till och med varseblifva en viss förlägenhet hos grefvinnan Potocki. Också Olga var något förbehållsam och kastade ibland några forskande blickar på sin älskare; men tycktes vara tillfreds med, att han endast egnade sin kusine en hel och hällen formell och manlig uppmärksamhet.

Emellertid visste den unga polackskan sig nu i sin fulla glans och uppbod hela sin konst, för att skingra det pinliga intryck, som denna mottagningsscen hotade frambringa. Hon pratade med tjugande älskvärdighet om de sköna dagar, hon tillbringat i Sophiofka, berättade om sin mor — hennes fader var död — och sina släkttingar, skildrade sin längtan efter Sophiofka, lät äfven påskina, att hon hade en under rättelse att meddela sin kusin — nog af, snart hade hon för sig vunnit både grefvinnan, hvars hjerta icke kunde hysa något groll inom sig, och Olga, som, genom sin älskares kalla höflighet mot kusinen var alldeles hänryckt. (Forts.)

Marianka. Polka.

Joh. Strauss.

Piano.

The musical score is written for piano and consists of six systems of music. The first system includes a piano introduction with dynamics *f* and *p*, and trills (*tr*) in the right hand. The second system features dynamics *fx* and *p*. The third system is marked *Trio* and includes triplets (*3*) and a *Fine* marking. The fourth system has alternating dynamics of *fx* and *p*. The fifth system is marked *p dol.* and features a melodic line in the right hand. The sixth system concludes with a *Polka D.C.* marking. The score is in 2/4 time and the key signature has two sharps (F# and C#).

Augustenburger-Marsch.

Aug. Siemers

Marsch!

f

ff

p

f

ff

ff Fine

Trio.

p

Ped. pp. dol.

Ped.

p

Ped.

ff.

p

pp dol.

Ped.

Ped.

p

Ped.

Marsch. D. C. al Fine

Detailed description: The page contains six systems of musical notation for a piano. Each system consists of a grand staff with a treble and bass clef. The first system is marked 'Trio.' and begins with a piano (*p*) dynamic. It features a melodic line in the treble and a more active bass line. Performance instructions include 'Ped.' and 'pp. dol.'. The second system continues the piece with a piano (*p*) dynamic and includes a 'Ped.' instruction. The third system is marked with a fortissimo (*ff.*) dynamic and features a dense, rhythmic accompaniment in the bass. The fourth system continues with a piano (*p*) dynamic. The fifth system is marked with a pianissimo (*pp*) dynamic and includes a 'dol.' (dolce) instruction. It features a melodic line in the treble and a bass line with chords. Performance instructions include 'Ped.' and 'P.'. The sixth system concludes the piece with a piano (*p*) dynamic and includes a 'Ped.' instruction. The piece ends with the instruction 'Marsch. D. C. al Fine'.

Aurora. Vals.

D. Schultze.

Piano.

The musical score is written for piano and consists of six systems of music. The first system begins with the instruction "Piano." and a dynamic marking of *mf*. The second system includes dynamics *mf*, *f cresc.*, *ff*, *mf*, *ff Ped.*, and *mf*. The third system features *f cresc.* and *ff*. The fourth system includes *mf*, *p*, and *sempre legato*. The fifth system has no specific dynamic markings. The sixth system concludes with *mf cresc.*, *ff*, and *Fine.* The score is set in 3/4 time and features a mix of eighth and sixteenth notes in the right hand, with block chords and moving bass lines in the left hand.